

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 65.

Syvende Session.

45de Møde.

Mandagen den 11te Februar.

(Fortsat.)

Sehmann (fortsat): Men jeg har den Overbeviisning, at det ikke let vil kunne tænkes, at den sælles Indenrigsminister i det danske Monarchie ikke skulde være en dansk Mand, eller ialtsald en Mand, som fuldkommen er fortrolig med den danske Lovgivning og de danske Forhold og fuldkommen acclimatiseret og nationaliseret her, og i saa Fald vil det ellers Betænelige bortfalde, og jeg vil f. Ex. spørge, om Nogen kunde have Strupler ved at see Sagen ligge hos den nuværende Indenrigsminister, om vi end have høist interessante Oplysninger om, hvorledes man kan udtale sig høist forskjelligt, efter som man som Monarchiets Indenrigsminister skriver til Kongerigets Indenrigsminister eller man som Kongerigets Indenrigsminister taler til den danske Rigsdag. Det er kun et Bevist paa, hvorledes Situationen behersker alle Mennesker; men jeg troer ikke, at der hører stor Skarpsindighed til at gennemskue denne Fiction, for at finde det sande Hjertelag og den sande Villie. Men medens jeg godt kan forstaae, at de, der ere misfornøiede med den for Rigsraadet indførte Valglov, med en vis Mistænktsomhed see hen til Rigsraadets Virksomhed i saadanne Spørgsmaal, der directe eller indirecte kunne berøre dem, — der er jo ved Adskillelsen imellem de sælles og særlige Anliggender paa en fyldestgjørende Maade sørget for, at Rigsraadet ikke kan blande sig i Noget, der kan betragtes som vore særegne Anliggender, men vel indirecte

kan faae Indflydelse derpaa, f. Ex. igjennem Toldlovgivningen, — medens jeg godt kan forstaae, at man seer hen paa denne ubestjendte Størrelse med et vist Mismod, saa vil jeg dog spørge, om Nogen for ramme Alvor vil vedkjende sig den Sætning, at han paa Negernes, Mulatternes eller Irælændernes Vegne føler sig forurettet i denne Retning. Den, der siger det, han siger Noget, som atter viser, hvilkken Magt Situationen har, men som jeg atter paastaar at kunne gennemskue. Det maa jo navnlig erindres, at det er Colonialraadet, som i Forening med Regjeringen vil faae den virkelige Afgjørelse, hvad enten saa Rigsraadet eller Rigsdagen skal sætte sit Crequator derpaa, hvilket kun kan finde Anvendelse i ganske særegne Forhold. Jeg troer, altsaa, at, kommer Forliget ikke istand, saa kunne vi vende tilbage hertil, og det skal da ikke mangle min Stemme, og jeg troer ogsaa, at den Koldblodighed, jeg tillod mig at anbefale, til den Tid vil falde Mange lettere end nu. Derimod frasalder jeg ikke, hvad jeg, skjøndt, som man vil have lagt Mærke til, ikke med nogen stor Energi, tilraadede, foreløbigt at tage dette her givne Forsøg paa at skjelne mellem de indre og de ikke indre Anliggender; men jeg vil ialtsald følge det ved min egen Stemmegivning, thi jeg kan ikke frasalde den Mening, jeg har udtalt, at, naar en æret Landstingsmand siger, at det Indre er Alt, saa er det ikke foreneligt med Grundlovsbestemmelsen, som siger, at det er Coloniernes indre Anliggender, som skulle henhøre under Rigsdagen. Det er mig nemlig ikke bitterligt, at Colonierne have særlige, for dem eienommelige ydre Forhold. Naar disse Forhold skulde komme, da vilde de ganske vist komme